

Oh, Canada

Direcció i guió: Paul Schrader **País:** EUA **Durada:** 95 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama
Interpretació: Jacob Elordi, Richard Gere, Uma Thurman, Michael Imperioli **Música:** Phosphorescent **Fotografia:** Andrew Wonder **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 25/12/2024

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

Un afamat documentalista canadenc concedeix una última entrevista a un dels seus antics alumnes per explicar-li tota la veritat sobre la seva vida. Una confessió filmada davant de la seva dona. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Paul Schrader exhibeix la cara més experimental i crua del seu cinema amb Richard Gere, Uma Thurman i Jacob Elordi

Paul Schrader no és un habitual del Festival de Canes. A la dècada de 1980, va competir en dues ocasions per la Palma d'Or amb els seus *biopics* sobre Patty Hearst i Yukio Mishima, però des de llavors el seu festival de capçalera ha estat el de Venècia. De fet, és la Mostra la que, en els darrers anys, **ha acollit el ressorgiment del cineasta** de Michigan gràcies a la magnífica **trilogia sobre homes turmentats que conformen *El reverendo, El jugador de cartes i El maestro jardinero***. Ara, Canes torna a obrir les portes de la seva Secció Oficial a Schrader, que als 77 anys segueix entestat a demostrar el seu vigor creatiu, i ho fa sobradament en la **laberíntica i demolidora *Oh Canada***.

Adaptació de la novel·la *Los abandonos* de Russell Banks –de qui Schrader ja va portar a la pantalla *Afflicción*, el 1997–, ***Oh Canada*** es desmarca de la sobrietat que ha caracteritzat les últimes pel·lícules del guionista de *Taxi Driver*, encara que **el seu protagonista torna a ser un home turmentat per la culpa i els remordiments**. L'home en qüestió és Leonard Fife, un famós documentalista que, copejat per un càncer terminal, es presta a gravar una última entrevista en què aspira a revelar secrets ocults de la seva vida. Per construir aquest angoixat viatge memorístic, **Schrader proposa una estructura fragmentària i opaca**, allunyada de la claredat cronològica. De fet, el curs dels esdeveniments, que flueix per la pantalla mitjançant **flashbacks**, es veu afectat per l'escassa lucidesa del protagonista, que batalla contra la confusió a què el condemna la malaltia. Així, el recorregut per la vida de Fife es converteix en **un puzzle impressionista d'episodis que transiten entre el blanc i negre i el color**, i que tenen en comú la tendència del protagonista a fugir de les seves responsabilitats envers la seva descendència, les seves esposes, la seva vocació literària i els seus "deures patriòtics" (molt exigents a l'Amèrica dels anys 60, marcada per la Guerra del Vietnam).

Aquest episdic repàs d'una vida podria remetre al treball del mateix Schrader en pel·lícules com la ja esmentada *Mishima: Una vida en quatre capítulos* o la més recent *Adam resucitado*, però en realitat recorda més els experiments estructurals que van coronar l'obra d'Atom Egoyan –en aquest sentit, val la pena recordar la magnífica adaptació que va fer el cineasta canadenc de la novel·la *El dulce porvenir*, escrita justament per Russell Banks–. **L'arriscada proposta de Schrader deixa un balanç desigual**, minvat per l'arítmia que impera en alguns dels *flashbacks* a la joventut del protagonista –**Jacob Elordi** mai no sembla del tot còmode en la pell d'un jove amb ínfulas intel·lectuals que no acaba de trobar el seu destí–. Tot i això, la majoria dels episodis protagonitzats per **Richard Gere i Uma Thurman** (que interpreta la parella del cineasta) resulten altament satisfactoris per la cruesa amb què el protagonista d'*American Gigolo* encarna l'agonia del seu personatge.

És ben conegut l'interès de Paul Schrader per la idea d'un cinema transcendental capaç d'abordar els grans misteris de l'existència humana. A través de la seva afeció a la figura del cineasta francès Robert Bresson, Schrader ha explorat a fons la qüestió de la recerca de la redempció. Tot i això, **a *Oh Canada*, la idea de l'afflicció se situa molt per sobre de la possibilitat de la salvació**. I aquesta aflicció, aquest viacrucis que **s'autoinfligeix** el personatge de Leonard Fife en confessar-se davant d'una càmera, és filmat per Schrader des d'una frontalitat i proximitat esfereïdores. El resultat és un conjunt de primers plans que remet en certa manera a *La pasión de Juana de Arco*, la gran pel·lícula de Carl Theodor Dreyer, un altre dels cineastes de capçalera de Schrader. **Així, *Oh Canada* acaba proposant un agosarat cara a cara amb la mort**, una mirada a l'abisme tan desproveïda d'èpica com curulla d'una humanitat tremolosa, vibrant.

Manu Yáñez - fotogramas.es